

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's diensdags 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Grootte Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIË LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week 6 franks per jaar
Twee „ „ 25 „ „
Een „ „ 10 „ „
Een blad afzonderlijk 10 centimes.
De abonnements zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 1 1/2 cent per drukregel.
Reclamen, nonnissen en andere artikelen
vooran of binnen in het blad: 1 fr. de
drukregel.

ZAAL DER CONCORDIA. — GROOTE VERTOONINGEN VAN :

HET LIJDEN VAN ANO.-L.-H.

Bijbelsch Drama in 6 Akten en 5 Tafereelen,

Palmenzondag 27 maart, om 3 u., — Paaschzondag 3 April, om 8 u., — Paaschmaandag, 4 April, om 3 ure.

TEN VORDEELE VAN HET SINT-JOSEFSPATRONAAT.

TONGEREN, DEN 19^e MAART 1904

VAN ALLES WAT.

WAT IS LIBERAAL ZIJN ? — Op die vraag antwoordt M. Frick, burgemeester van St.-Joost-ten-Node, in de Chronique : 'Liberaal zijn is in vriendschap leven met het geloof, ophou ten te behooren tot de gemeenschap der geloovigen. Om daarin te blijven moet men zijne politieke overtuiging verbergen en schijnbaar gebruik maken. Mannen die bekwaam zijn alsoo te huichelen kunnen wij in ons midden niet gedogen.'

Dat is ten minste recht! gesproken ! Als de liberalen u nog komen reggen dat zij tegen den godsdienst niet zijn, katholieken herinnert u de woorden van M. Frick : 'Liberaal zijn is in vriendschap leven met het geloof.'

Dat is kort, gemakkelijk om te onthouden en 't is de waarheid !

Binnenkort, op 16 Mei, zullen de nonnen, verjaard op seculare beheerders, opgeheft door vromen Brémont, de burgerlijke gasthuizen van Toulon, die zij sedert 1804 bedienden, verlaten.

Zekeren dag riep de bestuurder Brémont, de meest roezende van die wilden, tijdens zijne afgepraaf : — Goed, zoo : Binnen vier maanden zullen we van die vulligheid bevrijd zijn. Welnu, zegt de Croix du Var, gisteren is Brémont in het gasthuis gebracht, niet als beheerder, maar als zieke, en welk een zieke ? Men zag hem voorbijgaan, moeielijk de deuren van het gasthuis bereikend, onmogelijk alle de rappen op kunnen en — welke bittere spottelary — verplicht, wegens het erge van zijnen toestand en het valgelijke zijner ziekte, de zorgen te komen afbedelen van een der nonnen, die hij gisteren ook beleedigde.

En, over zijn bad gebogen, de verpesting van zijn lichaam inademde, zagen wij de wijske taal eener non, hem al de zorgen coeter moeder en al de goedheid eener zuster bewijzend, bereid hem aldus te verplegen tot in den morgend van 16 Mei.

DE ZUSTERS TEHUGEKERED. — Ja, vrienden, het is gebeurd te Marseille over eenige weken. Ge weet, te Marseille waren de zusters uit het militaire hospitaal gegaan. De dokters waren woedend, maar de Combiesten, de gelofsvervolgers wilden het de zusters moesten weg. En te gingen weg. Welk was 't gevolg ? Wel te zijn al terug, ja terug ! de zelfde militaire hospitaal te Marseille, de zusters van St-Augustinus of

de Augustinessen ; en hoe is dat gekomen ? Wel, onwettig waren ze vertrokken of alles lag overhoop in 't gasthuis ; wie bouillon moest hebben kreeg thee, 't zag er daar lief uit. De dokters dreigden geen voet meer te zetten in zulk hospitaal ; de zieken klaagden en speelden op ; de Commissie der godshuizen werd geheel de stad door bekendheid u uitsgesloten ; en niet meer wetende van wat hout pijn maken, heeft M. Quirel zich uit de lisen getrokken met de verjaagde zusters terug te roepen. En hebben die zusters nog willen wederkeren ? Ja, vrienden, die heldinnen ken en geem-n wrok ; er was goed te doen, dat was hun genoe ; en uit medelijden voor 't lijden de mensdom trokken ze weer hun gasthuis binnen.

Welke verordening voor die Fransche godsdienstbaters ? Welke rer voor die heilhaftige kloosterlingen ? Het boven gemeld feit bewijst nog eens dat men de ware z-luoff-ring buiten den Christenen Godsdienst te vergeefs gaat opzoeken. Wan eer zullen de vijanden der Kerk dat eens willen begrepen ?

SLECHTE TIJD.

't Is nu al zeker vijftig jaar dat er over slechten tijd wordt geklaagd. Als grootlanta in die verre dagen met de buurvrouwen haar koffi-kransje hield, liet het gesprek over de buitengewone diepte van het brood, de aardappelen waren misluk, boter was niet koopbaar, de kolen waren opgeslagen, het leven kostte veel te veel. En tusschen elken opgeslorpen teug van den gezaginnend, namen de saagzichten van onte kullifvrens een e meer en meer beleelkijks uitdrukki g. De habitus uit de dun gevande herb-reen, heel bezadigde burgers, spraken tusschen smousas op piketover de teverre gaande konkurrentie, over de te hooge buisuren, de te drukende lasen.

De maatschappij li p op haar laatste beoenen, er was voor een ordentelijke burger geen middel om door de wereld te komen. In onze dagen is die litania van bittere jammerkachten nog niet afgelezen. Moest men al geloovent wat men hoort, dan zouden de menschen geen cent meer verdienen. Willen we u eens wat zeggen ? Dat is flauwe prat.

De waarheid is, dat onze maatschappij op elk gebied is vooruitgegaan, dat al de klassen der samenleving onder oopenit van stoetlijke welvaart verbetering hebben begreift, dat iedereen die werkt en oppast, thans meer gel-gelield heeft ook een deel van het levensge-oegen te bemesteren. Toen we het geluk hadden nog met reep

en vlieger te spelen, was het leven — wo zullen wel 't zeggen slechter — toch veel eenvoudiger, soberder dan nu. De geringe burger veroorloofde zich weinig uitgaven. Luxe was hem onbekend. Als 't des zonda's uitgi g en zich veroorloofde enige pintjes bier te drinken, waarvan de uitgaven tot een half frank beliepen, dan was het kermis geweest en de boer werd da-ok in de week wat duener op het brood gekmeerd. Het d'as is het een ander paar mou ven, de herbergen zijn sedert dien als padd-stoelen uit den grond opgeschoten en wil men nu zijn ra g benouden en doe-zoonds zij buurma die ter herberga gaat, dat men verus: zich van een dubbelen frank voorzie en dan roz de meeste herbergn maar van buiten bezie.

Maar! act zich het onglukkigste schap van het h'al als alle seizoenen geen nieuw kleed en st-chts een paar hoeden kan koop'en en als zoon of dochter trouwen is 't groote tralala. De bruid, in 't wit, wordt naar 't stadhuis gevord met 'en-lange en s'nie' en 't speidre zij gaat dikwijls tot het land van Willem Tell.

Maar! to gaan de zaken slecht, abominabel slecht. De truisit vernaitgen den kleinhandel. Wat echter niet helet dat de wi ketjies grooter en schooner vtrienen krijden, dat het aardvaderlijk perken achter het raam beschaambd het ha-opnod koos voor heerlijke lueht-ers of elektrische lampen, d hout-n loog in een puik marmereen buffet werd verzoogen.

't Is dan ook niet aan den trient die men in de burger raserid volgt, te zien dat zaken onoring treuren. An al de openbaringen van onze dagelijkse handel en wandel is het goed merkbaar dat de algemeene welstand is aangegroeid.

Maatschappij tot bestrijding der wreedheid jegens de dieren.

Brief ontvangen van Mr GIELEN, Vrederechter te Achel. (Vriendelijk verzoek aan de Drukkers, hem te willen overdrucken) Achel den 22^e Februari 1904. HERR UITGEVER, Onder de daden van afschuwelijke barbaarsheid, waarvan, in België, — het klooske hand van 't LAAT DEN BOEL MAAR DRAAGEN, — de dieren, maar al te dikwijls de de-ruiswekkende slachtoffers zijn, — figureeren op de eerste plaats, de onmenscheijke behandelinge, welke zekere lijndrievern meen paarden doen ondergaan.

der mishandelingen zonder naam, welke zekere wreedheids meesters deze arme martelaars doen doorstaan. Nemen wij een dier 's PARIS's van 't paardrens tot voorbeeld: Gespannen voor een zwaar geladen schip, moet het ongelukkig schepel, des zomers ongeveer 18 dagen sleun-en, om de 300 kilometers lange reis van Antwerpen naar Luik, heen en weer, — langs het Kempisch kanaal, af te leggen.

In 't langste dagen van 't jaar, van 's morgens 4 tot 's avonds 9 uren in den haam — zal het arme dier dagelijks gesturende 15 à 16 uren onafgebroken moeten zweegen, behalve 's middags van 12 tot één ; van zonne op-tot-zonne ondergang, zal het in de scheepslin moeten hangen, om uit alle kracht n, altijd over eene zijde gedurig met denzelfden schouder te trekken ; immer aan en zonder malten gepijnigd door enen te enges of te breeden baam ; onophoudend gekweld door de dikke dazen, die brandende zonen de zweepslagen des lijndriever, die het dier pas voor pas volgt, en soms de hardvochtigheid zooner de, l, om met 't gezicht zins lichtens den reeds zoo pijnlijke last van het trekken nog te verzwaren.

Dit stelletijk werk kan een jong, gezond, vurig, goed gevoeld en vooruit gemoed paard wel niet zoo zeer hinderen, — voor een oud, ziekelijk, slecht verzorgd e-gevoed, en meestijns op de schouders onder de haam gekwetsd dier, is het echter eene der verschrikkelijkste folteringen.

Ah ! die in 't levende vleesch, in bloedende en eterende wonden drukkende slechte hamen ! Welke marteligen ! Ik heb, als Vrederechter, drie gevallen te oordelen gehad, die ik niet kan nalaten in het dagboek stelen. Ten 1^e — Een lijndrieverpaard, — op den dijk van Antwerpen naar Luik, voor een groot en lastig te trekken schip gespannen, — had om den hal eens breede, bloedend-geuld, waarin een te enge baam, tot diep in 't leved vleesch gepenst zat !

Siet u vor, welken verschrik-lijken folterweg het arme dier heeft af te leggen gehad ! ... Ten 2^e — Dezen zoon heb ik zelf op zekeren dag het volgende ongehoord lief te zien afgit : Het zag het paard, zoo mager als een haan, voor twee achter malkeer gebrake scheppen gespannen, (terwijl het in den linker achterpoort n e zweer-achgen knoebel had, zoo groot en zoo zwaar als een kinderhoofd, en zoo pijnlijk, dat het 't zieke lichaamsdeel mach eloos nastiepe.

Ten 3^e — Een derde paard, — gespannen voor een zwaar geladen zandschip, — had drije oude, diep ingebeitte wonden aan den schouler en onder den haam ; hi sprong gedurig links en rechts uit, onder den pijnlijken druk van den locherhaam, op gevar al van in 't kanaal te tuimelen.

Uder verdragd door de geardeamen, gaf de lijnprijs het volgende cyniske an woord : — Wat kan ik daar aan doen ? Mijn paard is dertig jaren oud en anders nergens meer voor ! ... Deze aantoo-eltlike feiten beelden reeds jaren en jaren op de trekkingen onder Limburgse kanalen en zouden nog lang hebben blijven voortduren, — zonder de iusschenkomst onzer Maatschappij van Dierenbescherming, bewoederuwaardig geholpen door de ooderscheiden

brigaden geardeamen, welke de betugeling dier wreedheden, — een beschaald land onwaardig, — innig ter harte namen. — Zeggen, dat deze valgelijke feiten jarenlang ongestraft hebben kunnen gebeuren onder de oogen van legioenen ambt-maars, toelbemaaten, sluiswachters, brugwachters, dijkwachters en anderen !

Oprecht droevig schouwspel, dat die ziel der Belgen erg juist kensch-at, alsmede de wijze waarop de witten in België toegepast worden.

Aanvaard, heer Uitgever, de verzekering mijner beste gevoelens.

JOSEF GIELEN, Vrederechter te Achel.

Het nieuw Kolenbekken.

Men vest alg-m-en waaraan het ontstaan der steenkolen toegeschreven wordt. Een dier schrikkelijke natuuromwentelingen, die de bergen draagsteld, de val-len gevaven en de stroomden edvolven hebben, voor duizenden jaren reeds zansche wouden overstroemd, overweldigt, omperakt en vernietigt. Een en vloegen over dat ruuzen-erk henen, langzaamard heit de onbinding zijnen invloed deed gevoelen ; de vroeger wit-ivend-boomen en planten heeft z- san-ang-perkt, opgedroogd en eindelijk in kribbare steenkolen veranderd.

In België worden in verhouding de meeste steenkolen gevonden. De kolenstreek strekt zich uit van het oosten naar het westen op eene lengte van 120 kilometers en op eene breedte van 12 kilometers. De gekende oppervlakte van dit groot bekken beslaft 2500 kilometers en men onderscheidt hoofdzakelijk drie voorname kommen ; die van Bergen, die van Charleroi en die van Luik. Niet-geveulstaande des grooten rijkdom van dit bekken, dat zich van Valenciennes, in Frankrijk, over België tot Aken, in Duitschland uitstrekt, wordt tag men te ds, dat er een ongenbijk zoude konmend vel-der koolmijnen zouden uitgepnt zijn, dat men in ons land zoude genoodtaakt zijn in vreemde streken de noodigste voorraad steenkolen aan te werven. Dit gevar is echter gweken sedert het ontdekkere van kolen in den ondergrond van 't K-m-pendal.

Nu wordt h t b staan vastgesteld van een kolenbekken, dat zich uitstrekt in de provincie Limburg en Antwerpen, op 33 kilometers. Getrokken uit de kolen van de breedte van 10 kilometers, die n-b slaat de beiden gepel-oppervlakte 720 vierkante kilometers en daer de kolenzaat op eene gemiddelde dikte van 1 meter gaft beramad worden, kekom men 770,000,000 kubieke meters ! De waarde in lief t kan ook geschat worden, want de statistiek leert ons dat men van 1895 tot 1900 uit den B-lischen gebied 830 miljoen ton brandstof heeft gepal, voor eene waarde van 15 miljoen franks. Als men u aanneemt, dat de gehele oppervlakte van het bekken niet gekend is en ook dat zekere boringen, onder andere deze gedaan op den eigendom der graven de Merode, te Waterloo, 100-meters dikte in kolen, op eene diepte van 200 meters, hebben doen ontdekken, mag men tek-rijke beweren dat de hierboven aangehaalde cijfers ver overtroffen zullen worden.

't Is dus een overgroote rijkdom, die in den schoot der K-m-p-n b-r-a-n-h-t ; het is dank aan een ingenieur, M. André Dumont, dat het nieuw kolenbekken gevonden werd. Door zijne wetenschap, zijne onophoudende opzoekingen, heeft hij de kostbare stof gevonden, die sedert duizend jaren in den schoot van die zandige kempen verborgen lag.

P-lingen gedaan door M. den ingenieur Dumont in 1899, leverden weinig uitslag ; in 1901 deed hij boringen te Aken en vond de brandstof op eene diepte van 300-meters ; op verscheidene punten werden pilingen ondernomen, totdat men eind-lijk de grootste dref van het bekken bepaald had.

Alles oot voorzien dat de witten van 1807 en van 1837 zullen gewijzigd worden en dat gansch het land voorraad zal b-benen uit den gevonden kolenstak.

Davidson'sfonds.

Zitting van 10 Maart 1904. Aanwezig de heere konnik Duclou, Rosal, Menelodys, Peeters, Berlon, Claes, Van Hemelrijck, Oost-kloek, Labe, Noterdams, Ceelen, La Porta, De Potter en Veltkamp. De heeren Bellepulte, algemeene voorzitter, Claes, ondervoorzitter, Janssen, van Wickel, Muidersmaers, de Molder, Vliegber in Siffer, zonden bericht dat zij belet waree de zitting bij te wonen.

De begroeting van het jaar 1904, opgemaakt door den heer Veltkamp, wordt aangeleed en zal aan de afdeelingen worden gezonden. De jaarlijkse afrekening wordt, te Leuven, wordt vastgesteld op Donderdag 14 April a.v.m.s. — Een studie op den Engelschen R-manschrift C. Dickens, door den heer J. van Molen, zal in den bundel Mengelingen opgenomen worden, evenals eene studie over Lucifer, van Voelst, door den heer Ossenbickel.

De heer Janssens schrijft dat nog een handschrift van wijlen konnik M. Janssens, De Vogelien, is ontdekt. De werken van dezen schrijver, bijzonder door het Vlaamschheid publiek gelust gezien, zal het oeuvre boek in 1905 worden uitgegeven. — Eenige belangrijke beslissingen worden genomen wat betreft het v. van den heer Pally, een historisch roman uit de XIIe eeuw. — Dit jaar nu, zal een aller-aantrekkelijkst boek, een roman naar het Duitsch, Vrede den arme ! vertaald door den heer Janssens, worden uitgegeven. De schrijver van dit werk bekam den naam van prijs van 5,000 mark, wat getuigenis geeft van een hooge waarde. — Een R-m-n naar Lourdes, door den heer N. Janssens, zal onderzocht worden door de heere Claes en Noterdams.

Aan den Nederlandschen Bond van het Davidson'sfonds wordt een hulpredf toegestaan voor het dekken der koorrespondentie — en andere geringe kosten. — Nogmaals wordt beslist eene belooning te geven aan de leden van de afdeele gestichten van mid-landsche Nederlanden, welke aan den vrie-kloek, die in den algemeenen Staatswedstrijf voor het Vlaasch prijs b-halen. De belooning zal uilleg geveva worden door tusschenkomst van de afdelingsbesturen.

DE KAMER.

Zitting van donderdag. De Kamer zet de bespreking voort over de begroeting van 1899. — De heer Janssens vraagt of de Kamer van de bespreking van de begroeting van 1899, die in den algemeenen Staatswedstrijf voor het Vlaasch prijs b-halen, de belooning zal uilleg geveva worden door tusschenkomst van de afdelingsbesturen.

— Wel, zegde Wilbur, ho heet het nu ? — Nu moeten wij nu zit en jaw als wij maar kunnen, maken dat wij hi-er vandaan komen, antwoordde Moran. Ik heb nu geen tijd voor verklaringen, maar het is lies, kamerad, het is zo goed als de Bank van Engeland. — De zeeschippers hebben het, vrees ik, in de gaten, zegde Wilbur. Zie maar hoe zij daar ons zien. — Laat de zeeschippers naar de maan loopen ! Er is gelukkig een b-eijde wiad en wij leggen vier knoepen af tegen zij oen. Lat ons maken, dat wij wegkomen.

Moran bracht de haagmat naar de kajuit, en hielp daarop Wilbur den laatste lak-losmaken. De schoener liecht zich langzaam op. De jonk had intusschen naar bene zee gelieschen. De bemanning was plaats aan de riemen. Hoog aan 't roer en snurde de jonk zoo, dat zij recht over de boeg van de Bertha kwam liggen. — Zij houden ons in het oog, zegde Wilbur. (Wordt voortgezet.)

ZEEAVONTUREN.

Zij liepen op bloote voeten en waren uiterst armoeidig gekleed. Zij vormden het geringst-typ van menschen dat Wilbur ooit gezien had. Hij gelast leek het meest op dat van een booger soort menschen — het onderzochte, kakke, lippen en tanden, stak n voortuit ; de neusgeest vormde bijna r-richthoeken, de oogen waren klein en helder, het voorhoofd vol rimp-les was onnatuurlijk oud. Zij maakten den indruk van apachtige st-ib-uid en wreedheid, zonder eenig-m goed.

— Ay-! moppeld Moran, als de duivel een schaaferber was, dan waren dit zijne schap-n. Hij komt niet hier aan boord, vriend ! Ik wil zoolang laten als ik kan, en niet vóór den tijd sterfen. Schip ahoy ! h-er ! h-er ! Van de jonk kwam antwoord in den lijnenzigen Cantoo-sing tongval, en de spreker maakte gebaren in de richting van de Oer-aan. Toen bragen eene la-durige ond-rhand-ling. Meer dan een half uur later ried Moran en Wilbur naar een voorst-ig in gebroek Chinesech-Engelisch, dat herbaelddijkte dat de zeeschippers gedaan werd, zooder dat zij iets wist werden, omdat zij er geen woord van verstaeden.

Eindelijk begrepen zij dat er sprake was van eenen walvisch. Daarop bleek dat die walvisch dood was ; en eindelijk, na eene pantomime van gebaren en met den vinger wijzen, kwam Moran op den denkbekd, dat zij de B-bertha Miller-r-a hoosje hadden, om den doodden walvisch op te bescien, terwijl de traan en de balieen er uit werden gemoeen. — Dat zal het zijn, sprak zij tot Wilbur. Dat b-donden zij met bin wijzen op onze masten en takels, zij begreep, met dat eene meisje van een knoken zij o-r-ig begioenen, en zij zegden dat zij ons één derde van den buit willen geven. Wij zullen het doen, kamerad, en ik zal u zeggen, waarom. Het is eene soort bergloof ! De wijd is gaag liggen, en zij knoeken ons de baai uitsteepen. Als het een spermacetiwalvisch is, dien zij gevonden hebben, moet hij wel dertig of veertig vaten draaien bij zich hebben, behalve het spek en de ballen. De traan staat tegenwoordig op 50 dollars, de spermaceti-brengt althij 10 dollars op. Wij nemen het aan, kamerad, m ar, wij zullen het volk in de oog houden. Ik wil er niet aan hoord hebben. Zie eens naar hun gordels. Bijna alled hebben zij die gemeene, kleine

blijfjes bij zich. Bah ! Wat een slaagen ! riep zij met eene riling van aan afkeer.

Moran blek juist g zist te hebben. En toen werd naar de Bertha Miller-r-a overgevoerd. De jonk stak haar riemen uit, en onder een waer-gestig, kermeed getang, werd de schoener de baai uitgeleest.

— Ik rouw wel eens willen weten, wat Charle en onze Chineseen hiervan denken, zegde Wilbur, naar het strand liepen, waar men de deersuren bijeen zag staken. — Wij zijn goed van hen af, bromde Moran, de duim-n in haren ordel st-ekend. Maar nu zullen wij ook ooit veruamen, wat dat met den schoener geweest is.

De doode walvisch lag een mijl of vier buiten de Magda-nabai, en toen de jonk en de schoener nadert bij kaamen, zag het dier er nu, als een groe-e, zwart-buit, die den de-kil-ombog op het wat-er lac. Duiz-enden zevogels vloegen schreeuend op en boven en rondom krioelde het in het water va- baaien, die zich te goed deden.

— Een afschuwelijk, verstikkende roltucht hing ter in 't ondréck. De walvisch was een spracetiwalvisch, en tweemaal zoolang als de Bertha Miller-r-a. Het opschietse allen hield de zeeschippers men gebelen ged op, er was geen spraak van hem niet op d-n schoener toe te laten, en Wilbur en Moran waren verstantig geuox, om het zelfs niet te b-proven. Zij zwierden over het voordeek en de verbaasching als een troep morstige apen, en waren zoo vlag en lebedijg in het klimmen, dat Wilbur er duitsch van werd. — Zekke Chineseen had hij nog nooit gezien, bij had niet geleerd, dat menschen zoo leelijk konden zijn. Tweemaal begonnen zij te weeten en in een oogen-blik vloegen de kleine blijfjes rond. Tegen het rind van dat ged keerde een hanner naar de jonk terug, schreeuend als een mager varken. Een stuk van zijn kin was hem afgebroken. Moran en Wilbur bleven op het halfdek, en zorgden dat de stootbollen onder hun bereik waren, maar de Chinesees zeeschippers namen te bijde met hun buit, om veel op hen te letten. Het dooje meester bleek indertied een ware schat te zijn. Tegen den avond was hij aan den lukkematig opgebagen en met vreesde kracht was de gew-ldige kop boven water ghebrach. De Chineseen kluuterden op 't gladde, wraach waiken, waarop hun bloote voeten bij iedereen at uitstoc-

ven. Zij hielden zich op de ben, door hun mee in de huld te steken, zo als gletscherklimmers met hunnen ijsskoud toep, die kop l-erde versch-iden tonnen traan en een massa balen op. Het sp-w-r-d aan boord van de jonk g-bracht, aan stukken g-hakt en in vaten g-borgen.

Ten laatste maakten de Chineseen eene opening in het graante, haald-n de kristal-ldere spermaceti uit den kop, en pikten die in emmers, die op het dek van de jonk reed-erden. Toen ging er een deug of drie voorbij, het gezicht van h-l doode dier deed de B-bertha Miller-r-a sterk overvleuen. Wilbur och Moran maakten hi-rop eenige aanmerking. De Chineseen mochten doen d'ouden zij wilden ; dat was afgepraet. En zij hielden den schoener dan ook in g-bruk, totdat alle traan en balen, spermaceti en spek uit den walvisch g-bracht was.

De namiddag van den derde dag verscheen de kapitein van de jonk, die Hoang heit, zelf op zijn halfdek. Hij was naakt tot aan den gordel, en zijn binn-bovelij glom van olie en zweet. Zijn steert was als eene slang om zijnen hals g-r-ld, en in zijn gordel stak een bijl.

— Wel ! vroeg Moran. Wilbur was verbaasd over de tegenstelling tusschen hem beiden. De man, de Mongool, klein, schraal, lederekluis — een zoodertig, onbegrijpelijk wezen, vol van de sombere geheimzinnigheit van den Oosten, zeeuwbachtig, onrustig ; en het meisje, de Angelsakische, de dochter der Noordmannen, groot blond, zwaargebouwd, op cat-tenoerlijk openberki. Terwijl Wilbur naarheen zag vroeg hij zich af, of zulk geweldige contrasten, ergens anders te vinden waren dan in Californie. — In orde, berichtte Hoang ; alle traan en olie en alles is binnen. Hij geeft geholpen om het binnen te krijgen, en moet gij betaald zijn. Begreep ! De drie hoofdten waren onmiddellijk klaar met de verdediging. Als alle Chineseen was Hoang trouw aan zijne belofte, en had reeds drie of een half vat spermaceti, liec vaten traan, en ongeveer twintig pond balen apart gezet als het aanbod van den schoener. Er viel niets te spreken. Hij maakte hen alled opscherkzaam, dat hij aan zijn verplichting voldaan had, en speelde zich weg om zijne manschappen aan boord te roepen en met de jonk weg te varen. De zeeschippers vertelden den schoener en

Wilbur en Moran begaanen het gesamen van den walvisch van hun schip los te maken. Zij meenden dat het gemakkelijker zou zijn, de huid rondom de bakke n-touwen af te snijden, dan de touwen los te knoopen.

De knoopen zaten er in gemiddeld, verklaarde Moran. Geel dat m-s eens hier ; neem gij het andere en begin gelijk met mij, dan komen wij het gelijk gereed. Klair ? Vooruit dan ! Moran had haren bak met een paar soeden los, maar Wilbur was minder haard ; het vel hooft verstand. Hij baakte er met de zwaren stootblijf op los ; daar raakte er n-er ijzeren bak, gleed af, en maakte eene lange soede in 't geraante onder den kop. Die ingevanden kwamen te voorschijn en Moran morde binn-stoomde.

— Pas loch op ! Zoo zachtzonds konst al het vuil er nog uit — vlog w- ! Hond nu bijl — wat is dat ? Wilbur had zich voorbreid op den ontzettenden stank, die naar hij verwachtte, uit het halfvergeen dier zoo optijgen. Doch tot zijn verbazing rook hij eene sterke, zoete luecht, die zich om hem heen verspreidde. Het was een aromatische geur, sterker dan die van den zilten oceanus, sterker zelfs dan de luecht van spek en traan op den schoener — zoet als wierook, door-driedruge als rozenolie, heet als een zomerkooltje bijl.

Het riecte lekker, wat het daa ook is, antwoordde hij. Moran kwam bij hem en zag naar de soede, die hij in den walvisch gemaakt had. Er kwam eene dof witte stof uit, met gijze strepen ; een harde klomp, onregelmatig van vorm en zoo groot als een vat. Moran zag naar de jonk, die omtrent veertig voet van hen af was. De zeeschippers beschon den z-l. Hoag stond aan den stuurmier. — Breng wat goed aan boord, beval zijl. — Dat r-ijp Wilbur, en den klomp wijdeed. Moran's oogen begonen te glinsteren. — Ja, en speedig, eer de Chineseen het zien. — Maar... ik begriep er niets van. Moran begaf zich naar het halfdek, maakte de haagmat los, waaris Wilbur sloop en wierp hem de soede. — Stop het daarin ; ik zal u een touw geven, dan halen wij het aan boord. Ik hoop, dat het touw jaardijds reiken konnen van zichzelf bij zich